

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. V. Quomodo bonitati Dei non poßimus satisfacere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

376 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
est: restant aliæ, ob quas amabilis est, quas
omnes continet bonitas & perfectio diuina
infinita, infinitis titulis amabilis. Nescio, Do-
mine, quomodo intermitteri & desinere po-
test amor tui in corde meo, cum tu infinitus
ab æterno ita nos incessanter amaueris solâ
bonitate tuâ.

CAPVT V.

*Quomodo bonitati Dei non possimus
satisfacere.*

Quantum deficio, Domine, considerans
bonitatem tuam, quæ nec potest scribi,
nec dici, nec cogitari? Si omnes spiritus cæli
& inferni, & animæ creatæ & creandæ, de
eâ scribere vellent, & si singulis atramentum
esset mare, atque membrana cælum, ante-
quàm minimam eius partem commemorarent,
maria exsiccarentur, & cæli nec vnum
apicem amplius accipere possent. Si cunctæ
stellæ & imbrium guttæ forent linguæ, ante-
quam aliquid congruum de eâ dicerent, de-
stituerentur spiritu, & obmutescerent: si om-
nes arenulæ maris in mentes mutarentur,
non possent particulam eius dignè concipere.
Sed quid ago, cum audeo his comparationi-
bus bonitatem tuam declarare? Fateor, ô
Deus infinite, ridiculas esse has omnes exag-
gerationes,

generationes, quamuis sint grauissimorum Doctorum: ridiculæ sunt omnes ad explicandum illam, & in se ipsas peccant, & ridiculus erit, si quis eis sperat explicari quidquã competens posse. Timeo, Domine, dum laudare volo magnitudinem bonitatis tuæ, ne insultem. Nonne qui vellet sapientiam Salomonis exaggerare, illuderet potiùs, si diceret; Tanta est Salomonis sapientia, vt de eâ non posset scribere mancus, nec narrare mutus, nec satis iudicare amens? Si hæc commendatio esset irrisio, minùs sunt ad rem illæ comparationes respectu bonitatis tuæ, ad quam manca est omnis creatura, muta & insipiens. Ego, Domine, in simplicitate ignorantia meæ, te velim amare; & patienter feram, non intelligere clarè quomodo sis, quod in hac vitâ nõ possum: & quamuis nihil pro dignitate de bonitate tuâ capiam, in eo quòd de illa præsentio obscurè & ruditer, me consolor, te esse magis bonum, quàm vt vñquam possis æquè amari: consolor me, Domine, quòd etsi nos non creasses, nec nobis benefecisses, nec amasses, sed odisses, vt saltem ego mereor; imò etsi impossibile esset, quòd benefaceres nobis, & repugnaret, quòd ita amares nos; nihilominùs ob vnicam perfectionem & bonitatem tuam, & inæstimabilem perfectionem, non posses satis diligere. Quamuis

omnia folia arborum & herbarum, stellæ cæli, arenæ maris, atomi solis essent corda, imò etsi essent ardentissimorum Seraphinorum voluntates, imò etsi omnes illæ & cunctæ reliquæ creaturæ possibiles essent singulæ Seraphinorum Hierarchia, cuius amor in singulis instantibus duplicando semper multiplicaretur per totam æternitatem, nihil esset cunctorum amor, vt satisfaceret bonitati tuæ, imò pudor esset; nec dico, ob totam tuam bonitatem congruè te amaret, verùm nec ob solam patientiam, quâ me suffers non modò peccantem grauitè, sed languidè & cum defectibus amantem tantum bonum.

Sed in hoc me consolor, quòd licet non satis ameris, non etiam satis amari possis à creaturis. Accipe, Domine, pro parte meâ vilem stipem amoris in votis: amorem creaturarum omnium etiam possibilium collectum tibi offero: ego ipse solus vniuersarum amorem, quem cunctæ per æternitatem habituræ erunt, vellem habere in singulis instantibus, & adhuc verecundari & erubescere deberem. Parce, parce, humillimè precor, magne Domine; nec iniuriæ veritas hæc mea pusilla vota & desideria; sed ea excuset coram te infirmitas mea, & magnitudo tua. Accipe hoc desiderium meum, quod dignè nequit dici amor te dignus: accipe & cruciatum

tum

tum meum, quo doleo non omnia te amare: doleo tot animas sponſas tuas per fidei ar- rhas, tot alia hominum corda idonea ad di- ligendum te ardentiffimè, qui Reges mundi cæloque ſublیمیores poſſent eſſe, iacere in ſimo ſuo, & perire in ſe diligendo ſe, & hæc caduca & horribilia bona terræ, & non te, ô pulchritudo rerum, & amor vniuerſi.

CAPVT VI.

*Quàm magnum beneficium gloria
ſperemus.*

VSque eò eſt Deus bonus & beneficus, vt patiatur nos non æſtimare ſua beneficia & bona noſtra. Anguntur & laborant homi- nes per totam vitam, vt obtineant bonum aliquod temporale, ac demum fruſtratur, ni- hil aut parum conſecuti: quomodo cum mi- nimè ſint ſolliciti, imò nec memores vitæ æ- ternæ, putât ſe illam conſecuturos? Bona quæ habent præ manibus, ſummis conatibus non adipiſcuntur; & bona recluſa & diſtantia in cælo putant è terrâ ſine labore comprehen- dere: pro leuibus bonis ingenter affliguntur; & pro ingenti bono, nec leuiter afficiuntur dignè. Quî fieri poſteſt, vt tam ridiculè & ſtupidè agatur cum ſerio ſolùm gaudio & ſtupendo illo bono? O humillima Maieſtas
Dei,